



орѣха стана поляна, после ливада и се прострѣ най-после цѣло поле отъ хвѣрлената прѣстъ и отъ камъне. Роди онова поле трева до колѣна, и взехме съ баща си коситѣ да косимѣ. Колко сме косили, не броихѣ днитѣ. Година ли, две ли, а кога захванахме да пластимѣ, азѣ тѣпкахѣ, баща ми хвѣрля—и дигнахме една купа до самото небе. Съ теслата, която ми бѣ на крѣста, пробихѣ и се качихѣ на небето, гдето намѣрихѣ въ единѣ край свети Илия седналѣ и си кѣрпи джубето. Казахѣ му, откъде и какѣ съмѣ дошѣлѣ и го попитахѣ, какѣ мога да слѣза. Той ми даде отъ концитѣ да ги навѣржа, да окача единия край на дупката и да се спустна. Така и направихѣ. Спустнахѣ се по конца, замрѣкнахѣ на срѣдата и спрѣхѣ да пренощувамѣ. Стана ми студено. Насѣбрахѣ си малко дърва и накладохѣ на колѣното си огнѣ. Не щешѣ ли, пламѣкѣтъ кривна, прегори конца, и азѣ полетѣхѣ надолу. Колко съмѣ падалѣ — не знамѣ, но, когато се ударихѣ въ земята, пропаднахѣ въ нея до рамената. Добре, че въ това време мина покрай мене една мечка, и аѣ—хопѣ! Хванахѣ се здраво за опашката ѣ, и тя ме изтегли до колѣната, но остави въ рѣцетѣ ми единѣ ферманѣ

— А какво пишеше въ тоя ферманѣ? — попита воденичаря.

Пѣтлитѣ пропѣли.

— А че това... воденичарѣтъ да си даде воденицата.

Н. п. Филиповѣ

ПАКОСТНИКѣ

Стѣрчатѣ самотни голи вѣрше,
зѣлѣ вихѣрѣ злобно ги закѣрши;

напѣна гѣрло, презѣ комини
главни разбута и отмина;

залостени врати разтвори
и где-що свѣрна, все събори.

Ас. Калояновѣ